

- 4) Czy w wykonaniu obowiązku określonego w art. 3 ust. 7 dyrektywy 2009/101/WE państwa członkowskie mogą podjąć niezbędne środki – aby uniknąć wszelkich niezgodności między tym, co ujawniono zgodnie z ust. 5, a treścią rejestru lub akt, a także aby uwzględnić interesy osób trzecich w zakresie dostępu do podstawowych aktów spółki i innych związanych z nią danych, o których mowa w motywie 3 tej dyrektywy – poprzez przyjęcie ustawodawstwa krajowego przewidującego uregulowania proceduralne (formularze wniosku, przedłożenie odpisu dokumentów, z których usunięto dane osobowe), na podstawie którego osoba fizyczna mogłaby wykonać prawo, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) 2016/679, do żądania od administratora niezwłocznego usunięcia dotyczących jej danych osobowych, gdy dane osobowe, o których usunięcie się zwrócono, stanowią część publicznie ujawnionych (opublikowanych) dokumentów, udostępnionych administratorowi w podobnym trybie proceduralnym przez inną osobę, która poprzez tę czynność określiła również cel zainicjowanego przez nią przetwarzania danych?
- 5) Czy w sytuacji stanowiącej podstawę sporu w postępowaniu głównym Agencja po wpisaniu działa wyłącznie jako administrator danych osobowych, czy też jest również odbiorcą tych danych, gdy cel ich przetwarzania jako część przedłożonych do ujawnienia dokumentów jest określony przez innego administratora?
- 6) Czy odręczny podpis osoby fizycznej stanowi informację dotyczącą zidentyfikowanej osoby fizycznej, odpowiednio mieści się w pojęciu „danych osobowych” w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679?
- 7) Czy pojęcie „szkody niemajątkowej” określone w art. 82 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że aby przyjąć, że wystąpiła szkoda niemajątkowa, muszą wystąpić dostrzegalne negatywne skutki i obiektywnie rozpoznawalne naruszenie osobistych interesów, czy też wystarczy w tym celu jedynie krótkotrwała utrata suwerennego prawa osoby, której dane dotyczą, do dysponowania jej danymi osobowymi ze względu na publikację tych danych w Tyrgowskija registyr (rejestrze handlowym) – przy czym nie miało to dostrzegalnych lub niekorzystnych skutków dla osoby, której dane dotyczą?
- 8) Czy opinię o sygn. nr 01-116(20)/01.02.2021 r. krajowego organu nadzorczego – Komisja za zaszcita na licznite danni (komisji ochrony danych osobowych) – wydaną na podstawie art. 58 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (UE) 2016/679, zgodnie z którą Agencja po wpisaniu nie ma prawnej możliwości ani uprawnienia, by z urzędu lub na wniosek osoby, której dane dotyczą, ograniczyć przetwarzanie już ujawnionych danych, można uznać za dowód w rozumieniu art. 82 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/679 na to, że Agencja po wpisaniu nie jest w żaden sposób odpowiedzialna za zdarzenie, co do którego podniesiono, że skutkowało ono wyrządzeniem szkód, jakie miała ponieść osoba fizyczna?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich (Dz.U. 2009, L 258, s. 11).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 7 kwietnia 2023 r. – „Topłofikacija Sofia” EAD**

(Sprawa C-222/23, „Topłofikacija Sofia” EAD)

(2023/C 223/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca w postępowaniu nakazowym: „Topłofikacija Sofia” EAD

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 62 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 (¹) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 18 akapit pierwszy TFUE i art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby pojęcie „miejsce zamieszkania” osoby fizycznej było wywodzone z przepisu krajowego przewidującego, że zarejestrowane miejsce zamieszkania obywateli państwa sądu, do którego wniesiono sprawę, znajduje się zawsze w tym państwie i nie może być przeniesione do innego miejsca w Unii Europejskiej?

2. Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 w związku z art. 18 akapit pierwszy TFUE i art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on przepisy i orzecznictwo krajowe, zgodnie z którymi sąd danego państwa członkowskiego nie może odmówić wydania nakazu zapłaty przeciwko dłużnikowi będącemu obywatelem tego państwa, co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie braku jurysdykcji krajowej sądu ze względu na to, że dłużnik ten prawdopodobnie ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim Unii, co wynika z przedłożonego właściwemu organowi publicznemu oświadczenia dłużnika o jego zarejestrowanym miejscu zamieszkania w tym ostatnim państwie? Czy w tym przypadku ma znaczenie, kiedy to oświadczenie zostało złożone?
3. Czy w przypadku, gdy jurysdykcja krajowa sądu, do którego wniesiono sprawę, jest wywodzona z przepisu innego niż art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 – art. 18 akapit pierwszy TFUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom i orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którymi pomimo że wydanie nakazu zapłaty jest dopuszczalne wyłącznie przeciwko osobie fizycznej mającej miejsce zwykłego pobytu w państwie sądu, do którego wniesiono sprawę, ustalenie miejsca pobytu w innym państwie nie może nastąpić wyłącznie na tej podstawie, że dłużnik, którego dotyczy nakaz – będący obywatelem państwa sądu krajowego, do którego wniesiono sprawę – zarejestrował w tym ostatnim państwie adres, pod którym przebywa (swoje „aktualne” miejsce zamieszkania) w innym państwie w Unii Europejskiej, jeżeli niemożliwe jest złożenie przez dłużnika oświadczenia, że w pełni przeprowadził się do tego ostatniego państwa członkowskiego i nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa sądu, do którego wniesiono sprawę? Czy w tym przypadku ma znaczenie to, kiedy złożono oświadczenie o aktualnym miejscu zamieszkania?
4. Przy odpowiedzi na pierwsze pytanie cząstkowe pytania trzeciego, że dopuszczalne jest wydanie nakazu zapłaty, czy art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 w związku z wykładnią art. 22 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1784^(?) z dnia 25 listopada 2020 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych („doręczanie dokumentów”) – dokonaną w wyroku wydanym w sprawie C-325/11, Alder^(?), w związku z zasadą skutecznego stosowania prawa Unii przy stosowaniu krajowej autonomii proceduralnej – dopuszcza, by przed wydaniem prawomocnego orzeczenia w sprawie sąd krajowy państwa, w którym obywatele nie mogą zrezygnować z rejestracji miejsca zamieszkania na terytorium tego państwa i przenieść go do innego państwa, który rozpatruje wniosek o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu bez udziału dłużnika, zwracał się na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) nr 2020/1784 o udzielenie przez organy państwa, w którym dłużnik ma zarejestrowane miejsce zamieszkania, informacji dotyczących jego miejsca zamieszkania w tym ostatnim państwie i daty rejestracji tego miejsca zamieszkania, w celu ustalenia, gdzie faktycznie znajduje się miejsce zwykłego pobytu dłużnika?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 405, s. 40.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2012:824.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 24 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg – Niemcy) – CK/Familienkasse Bayern Nord

(Sprawa C-284/22⁽¹⁾, Familienkasse Bayern Nord)

(2023/C 223/22)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 276 z 18.7.2022.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – AB/ Disziplinartrat der Österreichischen Apothekerkammer, przy udziale: Bundesminister für Soziales, Gesundheit, Pflege und Konsumentenschutz

(Sprawa C-417/22⁽¹⁾, Disziplinartrat der Österreichischen Apothekerkammer)

(2023/C 223/23)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 29.8.2022.